9

Aventurile lui Morgan Piratul

CUCERIREA CORĂBIEI DIAVOLUI

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 9

****

ÎN LUPTĂ CU VASUL DIAVOLULUI[1]

V.1.0

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

---

[1] AUX PRISES AVEC LE VAISSEAU DU DIABLE.

O corabie ciudată

— Iată o ocazie care nu se va întâlni întotdeauna. Vă jur, excelenţa voastră, că acesta-i singurul mijloc de a înlătura definitiv puterea acestui îngrozitor Morgan care cutreieră mările noastre. A trecut multă vreme de când îmi studiez planurile mele şi acum am siguranţa distrugerii complete a acestei calamităţi. Dacă excelenţa voastră aprobă şi-mi permite să-mi execut proiectele, jur că nu este departe data când America Centrală va glorifica pe nobilul guvernator al Venezuelei ca pe un salvator!

Aceste cuvinte erau spuse în mijlocul unei tăceri generale a unui număr destul de mare de personaje adunate în palatul guvernamental din La Guayara, măreţul port şi capitală a coloniei. Palatul era unul din acele edificii luxoase, cum le plăcea spaniolilor să le clădească în coloniile lor. Se vedeau de departe prin ferestrele arcuite valurile mării Antilelor.

Guvernatorul Venezuelei, orgoliosul Pedro de Lanza şedea pe un fel de tron. El şi-a sprijinit capul pe mâna dreaptă şi şi-a întors chipul frumos, dar răvăşit şi, la urma urmelor, puţin simpatic, spre un om, căruia îi asculta explicaţiile însoţite de gesturi însufleţite.

Acest om, al cărui exterior nu oferea nici o indicaţie precisă, se asemăna cu un pilot sau căpitan. Însă era greu să te pronunţi asupra naţionalităţii sale. Totuşi, se ghicea în el o fineţe rară şi o foarte multă şiretenie.

— Da, excelenţă, a reluat el arătând marea albastră, extrem de calmă. Acolo, pe aceste valuri domneşte blestematul, acolo căpitanul Morgan s-a angajat să-şi dicteze legile sale mândrilor spanioli. Viclean ca şi diavolul, el evită flotele mai puternice, dar de îndată ce apare o ocazie de a ataca, se iveşte dintr-odată ca un lup într-o turmă de oi. Prada pe care o ascunde în locurile de refugiu este imensă. Adăposturile lui sunt atât de îndemânatic alese, încât unei corăbii izolate i-ar veni greu să pătrundă acolo. Şi toate corăbiile care ar avea această îndrăzneală, s-ar găsi în faţa distrugerii dacă n-aş fi descoperit mijlocul de a realiza imposibilul. Răspund de succes, căci sunt un meşter recunoscut în construcţii navale. Dacă obţin depline puteri ca să pot acţiona după voia mea, va veni curând ziua când capul lui Morgan se va rostogoli la picioarele senioriei voastre şi când comorile de nepreţuit pe care le-a adunat şeful piraţilor se vor îngrămădi în

încăperea de tezaur din această reşedinţă.

La aceste ultime cuvinte, ochii guvernatorului au strălucit, ca întotdeauna când auzea vorbindu-se de bogăţii. Se ştia că prin năravul său de a irosi, guvernatorul rămânea adesea fără bani. El ducea o viaţă de risipă care-l costau sume nebuneşti.

Don Pedro de Lanza s-a întors spre consilierii săi.

— Ei bine, domnilor, ce spuneţi de asta? Acest om mi-a dat numeroase dovezi ale capacităţii sale extraordinare. El nu cere decât cel mai bun şi mai puternic vas ce se află la dispoziţia mea. Cu acest vas, armat şi echipat în acest scop, se va face forte ca să dea lovitura de graţie acestui diabolic Morgan! Cheltuielile sunt cam ridicate. Cred totuşi că putem să-i lăsăm toată libertatea de acţiune.

Consilierii şi-au dat asentimentul printr-un semn al capului, ştiind foarte bine că autoritarul guvernator nu-i consulta decât de formă. Lanza hotărâse deja de multă vreme să adopte planurile acestui om, care se da drept maistru în construcţii navale portugheze, pe numele de Nunez. El stârnea în jurul său o vâlvă ce era întreţinută pentru a se sustrage de curiozităţi prea mari. Acest om, de-acum în vârstă, nu venise deloc singur în Venezuela. Îl însoţea o tânără rudă ce-i conducea menajul. Una de o rară frumuseţe, care trezea pretutindeni admiraţia.

Se spunea pe şoptite că guvernatorul, mare amator al sexului frumos, îi prezentase omagiile sale cele mai măgulitoare acestei frumuseţi şi consilierii erau convinşi că drăguţa nepoată era motivul ce-l favoriza pe constructorul străin.

La o oră după ce a abţinut autorizaţia ce o solicita, Nunez a părăsea lui Nunez, în timp ce factotumul, ţinându-se la distanţă, scruta din ochi chipul seniorului şi stăpânului său.

— Asta este o victorie, Isabella! a strigat Nunez exaltându-şi vocea. S-a petrecut mult mai bine decât mă aşteptam. Am avut grijă să trezesc lăcomia guvernatorului.

Acum îmi lasă toată libertatea ca să-mi execut proiectele!

— Uiţi, unchiule, că am şi eu o parte onorabilă în această reuşită. N-ai fi putut niciodată fără mine să câştigi încrederea guvernatorului. Este clar că frumuseţea mea a trezit atenţia acestui personaj vanitos. Eu am partea leului în succesul întreprinderii noastre şi mă aştept să fiu recompensată cum se cuvine.

— Va veni totul la timpul său, copilul meu, a răspuns Nunez. Dar încă n-am ajuns prea departe. Îmi va trebui toată arta ca să pun pe roate această acţiune. În plus, fii mereu corectă cu

guvernatorul. Îndeosebi, nu-l necăji. Asta nu-mi va favoriza afacerile şi va fi cu putinţă să ne zădărnicească în ultimul moment planurile.

— Nu te îngrijora în legătură cu acest subiect. Asta mă priveşte, a replicat cu hotărâre frumoasa fiinţă. Ştiu ce am de făcut şi voi aranja în aşa fel lucrurile, încât guvernatorul va deveni sclavul meu. Neobţinând nimic de la mine şi mereu ţinut în incertitudine prin făgăduieli, va fi din ce în ce mai mult subjugat de mine. De altfel, el nu contează pe mine: este un dezmăţat fără strălucire şi cât priveşte afacerile, e dator până în gât.

— Asta-i în regulă, fata mea, a răspuns Nunez. Dar, în tot cazul, fă-mi plăcerea şi menajează-i răbdarea şi nu-l indispune faţă de noi. Eu o să mă apuc de treabă. Ai să vezi nişte lucruri uimitoare. Vai, vai! Dacă don Pedro de Lanza ar şti la ce lucruri ne gândim! Însă e de-ajuns cu acest subiect. Pereţii au urechi, căci guvernatorul întreţine pretutindeni spioni.

De a doua zi dimineaţa, constructorul străin a început să desfăşoare o activitate extraordinară. I-a fost pus la dispoziţie un vas mare de stat ce se găsea în port. Nunez l-a ales el însuşi, după un examen lung şi amănunţit. Aceasta era o fregată de prim rang. De o soliditate puţin comună, ea putea servi destul de bine ca navă de război, ca şi de transport. Totuşi, încetineala sa la mers o făcea să fie puţin folosită.

Locuitorii din portul La Guayara n-au fost deloc miraţi când au observat pregătirile nemaiîntâlnite pe care constructorul străin le executa. Arsenalul i-a furnizat o mare cantitate de fier, în special fier brut. Un număr impunător de fierari au fost însărcinaţi, sub ordinele sale, să transforme fierul brut în lame lungi, prelucrate cu grijă, cu găuri în diverse locuri, destul de mari pentru a primi buloane lungi şi puternice. Aceste lucrări au fost conduse cu toată discreţia posibilă. Totuşi, se vorbea de asta pretutindeni. Mulţimea de curioşi îşi băteau capul ca să găsească o explicaţie acestor lucrări nefolositoare. Enorma cocă a fost ancorată aproape de ţărm, într-un loc al golfului ascuns privirilor indiscrete. Nunez a început atunci, cu ajutorul a numeroşi lucrători, să folosească puternicele lame de metal pe care le făuriseră fierarii.

Pe flancurile carenei, în jurul provei şi la pupa, în sfârşit pretutindeni, lungile lame au fost înşurubate şi bulonate, de la bord până sub linia de plutire. Aceste lame erau plasate aproape una de altele. Fără nici un interval şi perfecta lor juxtapunere

făcea din fregată un adevărat cuirasat.

În faţă, ele ieşeau în formă de unghi ascuţit, ceea ce permitea navei să despice apa mai uşor. Partea inferioară a catargelor, până la punte, a fost de asemenea garnisită cu aceste lame metalice.

Dar nu numai asta a fost tot ce s-a lucrat pe acest ciudat bastiment.

Cu o prudenţă desăvârşită, Nunez a modificat ambrazurile saborzilor, transformându-le în baterii, în aşa fel încât gurile tunurilor nu depăşeau flancurile navei, ceea ce a permis protejarea ambrazurilor prin plăci dure de metal, cu un dispozitiv ingenios, ce oferea posibilitatea alunecării într-o parte a acestor plăci în momentul tirului.

Nunez punea el însuşi mâna la toate. Lucra cu îndârjire de dimineaţa până seara, stimulând lucrătorii şi grăbind în tot felul amenajarea faimoasei nave. Guvernatorul a venit de mai multe ori ca să-şi dea seama de mersul lucrărilor, dar şi profitând de aceste ocazii pentru a face curte frumoasei Isabella. El nu înceta să-i vorbească de dragoste, însă această fată, dotată cu o şiretenie puţin comună, ştia să-l facă să aştepte, cu speranţe îndoielnice, dar fără a-l descuraja vreodată.

În sfârşit, prefăcându-se că-şi epuizase puterea de rezistenţă, i-a promis că-i va asculta vocea în ziua ce va urma după terminarea lucrărilor. În ziua aceea constructorul trebuia să iasă pe mare pentru a încerca vasul, când Isabella ar fi scăpat de supravegherea unchiului său, de care părea să aibă o teamă exagerată.

— Unchiul meu nu mă scapă niciodată din ochi, a spus ea prefăcută. Şi în absenţa lui, bătrânul servitor are consemn să mă observe mereu. Însă în ziua când va avea loc ieşirea, voi aranja să fiu liberă şi excelenţa voastră nu se va plânge de mine. Până atunci liniştiţi-vă, vă rog!

Şi a venit ziua când din nou nava a fost în stare să facă încercări. Nunez, mândru de opera sa, i-a cerut guvernatorului autorizaţia.

— Acest vas este invulnerabil, a strigat Nunez. Tunurile pot să tragă asupra lui, excelenţă, şi nu-i vor face absolut nici un rău. Acest cuirasat produce o revoluţie în arta navală. Nu mă tem să stau pe bord pe timpul probelor, atât de sigur sunt de treaba mea!

Fireşte că guvernatorul şi-a dat încuviinţarea. Însă a fot zadarnic când Nunez a încercat să-şi formeze un echipaj pentru

corabia sa. Marinarii nu aveau încredere. Unii se gândeau că nava se va scufunda sub greutatea formidabilei sale armaturi metalice, sau se va răsturna sub loviturile ghiulelelor. Alţii spuneau că acest cuirasat, oricât de remarcabil a fost executat, va fi străpuns de ghiulele. Pe scurt, nimeni nu dorea să-şi rişte viaţa în această încercare.

Constructorului nu i-a rămas decât să râdă.

— E în regulă, a zis el. Vasul este bine amarat la ţărm. Dacă nimeni nu încearcă să urce de la ţărm, asta nu mă va împiedica să arăt de ce sunt eu în stare şi ce încredere absolută am în opera mea. Mâine dimineaţă mă voi urca la bordul cuirasatului meu. După aceea, o corabie de război va putea bombarda această creaţie a artei mele, ca pe un corp mort. Excelenţa voastră se va putea convinge atunci că acest vas este invulnerabil. Vă voi oferi mâine dovada.

Un eveniment neaşteptat

Seara, Nunez a mers la guvernator, în ciuda orei târzii, atât de mult se grăbea să demonstreze celor mai neîncrezători puterea de rezistenţă a centurii protectoare, extraordinară pentru acea epocă, cu care acoperise corabia, încercând-o cu ghiulele.

După această vizită el s-a îndreptat liniştit la căsuţa sa, de unde, la o aruncătură de ochi se înfăţişa corabia.

Nu se afla nimeni la bord? La ce bun? Ea era bine amarată de ţărm. De altminteri, nimeni nu se gândea să se culce acolo. Mateloţii şi lucrătorii se temeau mereu de ceva rău pe un asemenea bastiment, pe care nu-l văzuse încă nimeni.

Corabia era complet amenajată, curată şi prevăzută cu tot ce era necesar pentru navigaţie. La bord se aflau alimente, muniţie, tunuri şi tot ceea ce putea fi folositor unei expediţii de lungă durată. Nunez a mers deci singur la bordul ciudatului vas pentru a face aici o ultimă şi amănunţită inspecţie.

S-a înnoptat, o noapte neagă. Mai întâi nişte nori subţiri încreţeau cerul, acoperind slaba strălucire a stelelor.

Curând, s-a ridicat ceaţa, destul de frecventă seara pe coastele mlăştinoase ale regiunilor tropicale. Dar totuşi ce era asta? Nu părea că se văd nişte siluete întunecate ce alunecau prin pâcla deasă şi cenuşie spre locul unde era ancorat misteriosul bastiment?

Nu, asta trebuia să fie o iluzie.

O clipă după aceea, aceste false apariţii au dispărut. În ce-l priveşte pe Nunez, fără îndoială că avea multe de făcut pe bastimentul său. Poate că aici avea să-şi petreacă noaptea.

Puţin după miezul nopţii s-a deschis uşa căsuţei. Au ieşit două forme acoperite şi luând-o în direcţia ţărmului, s-au pierdut repede în ceaţă.

În sfârşit, s-a făcut dimineaţa. Soarele s-a arătat încet la orizont, ceaţa s-a risipit şi măreţul golful din La Guayara s-a scăldat în lumina zilei.

Curioşii s-au grăbit cu grămada spre ţărm. Într-adevăr, toată lumea ştia că în acea dimineaţă extraordinarul bastiment trebuia să fie supus probei de foc a tunurilor. Nu mai era aşteptat decât guvernatorul, care ţinea să fie martor al unui eveniment atât de însemnat.

Nimeni nu a încercat să se apropie de locul unde era ancorat

straniul şi negrul bastiment, pe puntea căruia se vedea umblând un singur om, Nunez, constructorul.

El a ajuns la capătul pasarelei de comandă şi a salutat de departe pe guvernator.

— Excelenţa voastră, a spus el cu o voce care se auzea foarte clar, sunt gata să vă dau dovada veridicităţii afirmaţiilor mele. Vă rog să cereţi ca tunurile unei nave de război să tragă asupra bordajului blindat al vasului meu, la adăpostul căruia voi sta aici fără teamă.

Acest ciudat bastiment era gata de plecare. Pânzele erau strânse, dar în aşa fel încât un mic număr de mateloţi să le poată desfăşura în câteva minute.

Entuziasmat, guvernatorul se gândea la frumoasa Isabella, în timp ce era curios să vadă această uimitoare experienţă. Avea încă nişte îndoieli asupra reuşitei, în ciuda afirmaţiilor foarte reale cu care Nunez îl asigura.

Nunez s-a înclinat în faţa lui don Pedro de Lanza şi după ce a rămas un moment pe punte, a dispărut printr-un tambuchi. În acest timp, la ordinul guvernatorului s-a apropiat o mică navă de război. De la o distanţă de cinci sute de paşi, un fulger i-a luminat bordul şi au bubuit deodată şase lovituri de tun.

A răsunat un strigăt puternic în rândurile mulţimii când s-a văzut că ghiulelele atingând flancurile blindate ale acestei ciudate nave nu i-au produs nici o pagubă! Câte unele alunecau pe blindaj şi ricoşau în lături, unde provocau o mare spaimă, dar fără să facă vreun rău. Altele zburau scânteind pe cuirasă, fără ca această extraordinară navă să se clintească din loc. Neputinţa ghiulelelor era pe deplin evidentă.

Corabia de război care a făcut proba a virat de bord. Încă o dată şase lovituri de tun au răsunat şi încă o dată ghiulelele au lovit în flanc marele vas.

S-au văzut foarte clar alunecând în valuri, sau explodând în bucăţi. Dar bastimentul n-a avut nici o oscilaţie.

— E nemaipomenit, a exclamat guvernatorul entuziasmat. Pe onoarea mea! Dacă această corbie este capabilă să-şi pună pânzele şi să se mişte pe mare, îl va distruge repede pe acest groaznic Morgan. Ea va putea pătrunde în vizuina şefului piraţilor şi să scufunde de aproape corăbiile lui, fără a se teme de cea mai neînsemnată avarie. Nunez are dreptate. Văd deja capul lui Morgan la picioarele mele! După această probă vom găsi cu uşurinţă un echipaj pentru această admirabilă corabie.

Guvernatorul se pregătea să mai adauge câteva lucruri la

aceste elogii, când atenţia i-a fost atrasă de un fapt ciudat.

— Totuşi, ce se petrece? a strigat mândrul Pedro de Lanza. Corabia are de-acum un echipaj, aşa dintr-o dată! N-am văzut pe nimeni urcându-se la bord şi totuşi nişte oameni se caţără pe catarge! Ce înseamnă asta?

N-a primit un răspuns, dar toţi spectatorii au observat un anumit număr de marinari urcându-se pe scările de parâme şi desfăşurând velele! Într-o clipă pânzele albe au prins să se umfle şi în acelaşi timp s-a auzit trosnind lanţul ancorei ce se ridica. Guvernatorul era atât de surprins, încât n-a putut pronunţa un singur cuvânt. Ştia foarte bine că nimeni nu voia să rămână la bord. Era convins că Nunez rămăsese singurul care risca în această experienţă. Şi acum guvernatorul vedea un echipaj întreg manevrând pe punte şi pe greement. Neliniştit, el s-a ridicat pentru a trimite pe cineva după informaţii. În acest moment el a văzut că se trăgea pasarela şi se tăiau frânghiile ce amarau nava de ţărm!

Pe uscat sufla briza dimineţii. Aceasta a umflat în întregime pânzele albe ale marelui bastiment, care s-a mişcat încet, executând comanda cârmei. Nu mergea repede, este adevărat, dar înainta!

Guvernatorul vedea limpede siajul alb ce se lăsa în urma pupei corăbiei.

În rândul mulţimii s-a produs un vuiet puternic. Toată lumea a rămas cu gura căscată, întrebându-se de unde venise echipajul vasului, de vreme ce nu era nici o îndoială pentru nimeni că îndrăzneţul constructor era singur pe bord încă din ajun.

Nemaireţinându-se, guvernatorul a înaintat foarte agitat. El l-a recunoscut pe constructor pe punte, şi foarte aproape de el, o figură de femeie, care i s-a părut a fi frumoasa Isabella, ceea ce i-a dat lovitura de graţie.

— Ce vrei să spui de asta? a strigat după el. Cum au ajuns aceşti oameni la bordul corăbiei de fier? Vreau să am o explicaţie imediată.

Şi a avut explicaţia. Însă din partea de unde se aştepta mai puţin. Cuirasatul nu se îndepărtase mai mult de două sute de picioare de locul unde se afla în acel moment guvernatorul înconjurat de curtezanii săi consternaţi. A fost văzut atunci Nunez apropiindu-se de marginea bordului cu o mare porta-voce de comandă, pe care a pus-o la gură şi s-a auzit strigând pe un ton batjocoritor:

— Cele mai plăcute mulţumiri excelenţei voastre! Regret mult

că nu pot să strâng mâna nobilului guvernator al acestei provincii. Dar sunt în mod real grăbit. Nepoata mea nu mai poate – şi inima ei suferă! – să se întreţină cu excelenţa voastră. Plecăm şi nu vă sfătuiesc ca vreo navă de a voastră să se apropie de noi. Don Pedro de Lanza, mândru guvernator al Venezuelei, eşti trufaş şi vanitos. Dar posezi în plus o bună doză de prostie, de care am ştiut să mă servesc pentru proiectele mele! Numele meu nu este Nunez. Mă numesc Andrade, binecunoscutul şef al piraţilor de mare. Morgan, pe care eu îl urăsc, mi-a distrus nava şi n-am putut să salvez decât persoana mea şi o parte de echipaj. Este de ajuns, deoarece acum am o altă corabie, creaţie a geniului meu, care datorită stupidităţii voastre, am ştiut să o fac invincibilă. Mă va servi mai întâi să-mi distrug inamicii. Să nu mă acuzi că nu mi-am ţinut făgăduiala! Şi-acum rămas bun, nobile guvernator al Venezuelei. Deplâng nerozia voastră şi gândeşte-te la căpitanul Andrade când vei afla curând de pierzania lui Morgan şi de ridicarea comorilor sale, pe care, mă scuz de pe acum, le voi pune în siguranţă aiurea decât în palatul vostru!

Printre spectatori, unii râdeau, alţii se indignau, însă guvernatorul gesticula, răcnea şi se purta ca unul care-şi pierduse minţile.

— Opriţi vasul! striga el. Nu trebuie să ne scape. Toate corăbiile din port să tragă asupra lui. Aceasta-i o trădare ruşinoasă, o şarlatanie monstruoasă! Şi cum! Eu guvernatorul celei mai bogate provincii spaniole, să sufăr o asemenea insultă!

Ciudatul vas dublat cu fier, continua să navigheze încet spre ieşirea din golf. Corabia de război care trăsese cu puţin în urmă asupra blindajului său, s-a apropiat de acesta. În timp ce marinarii spanioli se minunau văzându-l manevrat de un grup de mateloţi ce nu se întâlneau la orice pas, plăcile metalice care formau saborzii au alunecat într-o parte. Tunurile lui au bubuit deodată şi a o grindină de proiectile a căzut asupra corăbiei de război spaniole, care era departe să se aştepte la acest atac. Aproape imediat s-a ridicat în văzduh o jerbă de fum înaltă cât un turn şi o explozie îngrozitoare a făcut să se cutremure oraşul La Guayara până în străfunduri.

Un proiectil al cuirasatului a căzut pe buncărul cu pulbere al corăbiei spaniole şi o grindină de resturi de tot felul, amestecate cu bucăţi de corpuri omeneşti, au fost proiectate foarte sus prin fum şi când o suflare de vânt a împrăştiat acest nor, nu s-au mai văzut decât epave plutind pe mare.

Andrade a pus încă o dată porta-voce la gură şi întorcându-se spre o altă corabie ce trecea nu departe, a strigat cu o voce tunătoare şi sălbatică:

— Iată salutul meu de adio! Am luat toate măsurile şi stupiditatea guvernatorului vostru, în prostia sa, mi-a oferit un vas care le sfidează pe toate ale voastre. Oamenii mei s-au îmbarcat în timpul nopţii. Aş putea, dacă aş vrea, să bombardez portul şi să-l prefac în cenuşă. Dar asta nu-mi foloseşte, aici nu-i nimic de luat. Tezaurul gol al guvernatorului n-are nici un farmec pentru mine. Voi merge să caut alte bogăţii!

În rândul mulţimii, care la început s-a distrat, s-a răspândit groaza şi teama. Guvernatorul a răcnit cât a putut, ordonând cu un ţipăt ameninţător, ca nici o navă de război să nu încerce să atace îngrozitorul vas! Acesta dăduse destule dovezi ale invulnerabilităţii sale. Cine avea să înfrunte de-acum înainte bastimentul de fier, pe verga căruia flutura mândru pavilionul roşu?

În felul acesta căpitanul Andrade îşi recuperase pagubele după dezastrul pe care i-l provocase nu demult duşmanul său Morgan. Acest erou, care de lungă vreme părea să fie urmărit de nenorociri, îi descoperise şi pedepsise pe trădătorii, care împreună cu spaniolii şi alţi rivalii ai săi, complotau să-l ducă la pierzanie.

Fiind înconjurat de neşansa ce se ţinea de el, Morgan se întorsese hotărât împotriva duşmanilor săi şi la prima întâlnire cu Andrade, după o luptă scurtă, trimisese la fund corabia piratului portughez. Această luptă avusese loc pe coasta sud-americană. Andrade, Isabella şi o mare parte a echipajului, care reuşiseră să ajungă la ţărm, au rătăcit într-o pădure virgină şi n-au ajuns în Venezuela decât după oboseli şi privaţii de tot felul. Acolo, piraţii au găsit ceva de lucru, de pe urma căruia au dus o existenţă mizerabilă, în timp ce şiretul Andrade şi nepoata, care salvaseră câte ceva de la dezastru, au plecat spre La Guayara.

Restul se ştie. Cu ajutorul Isabellei, piratul portughez a reuşit să câştige încrederea guvernatorului şi se găsea acum în posesia unei nave unice, invulnerabilă şi temută de toţi.

Desigur, această navă era grea, puţin manevrabilă şi naviga încet, însă poseda avantajul că, atunci când marea era agitată, nu avea tangaj. Ea nu se clătinase nici în timpul îngrozitoarei deplasări de aer în urma exploziei navei produsă în golf.

Andrade ştia că Morgan în cursul îndrăzneţelor sale expediţii, capturase bogăţii uriaşe. Aceste comori trebuiau să fie ascunse

în Insula Piraţilor, unde locuia Morgan. Insula era bine cunoscută de Isabella, care fusese deja aici pentru a aranja printr-o maşinaţie un atac perfid împotriva marelui corsar. Această încercare eşuase în mod jalnic. Dar Andrade a hotărât să-şi ia revanşa şi spera să reuşească de această dată.

Fără îndoială, Morgan avea multe corăbii, dar cea a lui Andrade era inatacabilă. Piratul portughez era sigur că Morgan se va arunca asupra lui cu înflăcărarea sa obişnuită. Însă nu avea nici o teamă şi urmărea să scufunde toată flota lui Morgan. De îndată ce tânărul căpitan şi toţi fidelii săi aveau să fie înghiţiţi de valuri împreună cu rămăşiţele corăbiei lor, cel mai simplu era să ocupe după aceasta, poate fără o ciocnire violentă, Insula Piraţilor. Nu se îndoia că acolo va descoperi foarte repede ascunzătoarea în care se găseau imense bogăţii.

Oamenii săi, care fuseseră introduşi la bord pe timpul nopţii, au fost cuprinşi de entuziasm la vederea extraordinarului cuirasat imaginat şi executat de către şeful lor. Şi-au făcut intrarea în cazarma echipajului prin strigăte, cântece şi numeroase beţivănii.

— Căpitane, i-a zis unul din ei, vorbind şi pentru ceilalţi, ai făcut o capodoperă. Corabia navighează încet, dar se ţinea pe mare aproape fără tangaj pe timpul unei furtuni şi poate să-şi croiască drum fără a se teme, zdrobindu-şi toţi adversarii săi. Nu te-ai gândit, căpitane, că l-am putea numi *„Corabia diavolului”?*

Andrade şi-a dat bucuros aprobarea. Lui îi convenea să ţină mereu echipajul într-o stare bună de spirit. Oamenii au celebrat botezul bând rom de Jamaica pe săturate. Şi s-au despăgubit pe deplin de lungile privaţii ce aveau să se impună viciului lor favorit. În sfârşit, câţiva oameni pricepuţi să taie lemnul au executat sculptura unei figurine, pe care au lucrată cu îngrijire. Cu lovituri de secure şi de cuţit, ei au modelat un chip înfricoşător, un cap diabolic, cu coarne lungi şi colţi de tigru lacom şi cu ochi mari şi însângeraţi.

Acesta era capul satanei. El a fost pus deasupra bompresului, oferind acestei nave neobişnuite, cu o linie grosolană, fără eleganţă, aparenţa unui instrument de război ieşit din infernalul blindaj.

Andrade a manevrat velele spre nord. El a remarcat cu vie satisfacţie că bastimentul său executa cu o uşurinţă relativă comenzile cârmei, în ciuda greului său acoperemânt metalic. Fără a-şi schimba destinaţia, el naviga drept spre insula unde voia să-i ofere lui Morgan o luptă fără îndurare.

O luptă crâncenă

În momentul în care vicleanul portughez îşi făcea rost cu atâta perfidie de o corabie, căreia nimeni nu putea să-i reziste, Morgan dispunea de trei corăbii foarte bine înarmate. Tânărul căpitan, care îşi eliminase din echipaj elementele trădătoare care-l otrăveau, vedea norocul reîntorcându-se la el, şi îşi reluase expediţiile cu cutezanţă mai sfidătoare ca niciodată.

El părăsise insula cu două dintre cele mai mari corăbii, dintre care una era comandată de către credinciosul Andre, pentru a captura o nouă pradă. În portul insulei piraţilor nu rămăsese decât un vas, *Îngerul Furios.* Acesta era un bastiment puternic înarmat, însă de care Morgan nu se servea niciodată în expediţiile piratereşti, pentru că era de construcţie veche şi velatura sa nu-i permitea să meargă destul de repede. Unul dintre ofiţerii lui Morgan numit Lucas, comanda această corabie, pe care putea s-o folosească în calitate de pază de coastă, căci era special destinată protecţiei insulei şi a locuitorilor săi.

Insula lui Morgan făcea parte din arhipelagul celor O mie de Insule şi marele corsar îl păstra printre altele, pentru că nu putea să fie abordată decât de către un singur vas deodată. Această particularitate asigura securitatea acestui loc, permiţând – cel puţin aceasta era părerea viteazului şef – tunurilor de pe *Îngerul Furios* să distrugă agresorul înainte chiar ca acesta să poată trage o sigură salvă.

Într-adevăr, nu se putea pătrunde în insulă decât printr-o strâmtoare lungă, mărginită în stânga şi în dreapta de stânci. Oricât de numeroase ar fi fost corăbiile atacatoare, acestea nu puteau să se angajeze pe acest canal decât una după alta. Oferindu-şi prova în faţă, ele nu puteau să-şi întoarcă tunurile împotriva adversarului, în timp ce *Îngerul Furios* baricadând intrarea în canal, bombarda cu salvele sale şi scufunda cu siguranţă orice inamic ce se aventura în trecătoare. Locuitorii insulei, astfel protejaţi, trăiau aici cu un sentiment de încredere şi siguranţă absolută, în abundenţă şi pace. Morgan stabilise pe insula sa reguli severe: femeile nu erau defel admise, cu excepţia celor care erau unite cu vreun pirat prin căsătorie legală. Oameni care căsătoriţi erau obligaşi să locuiască într-o colonie separată, departe de locuinţele celibatarilor. În acest fel, multe neînţelegeri şi certuri erau evitate. Atunci când Morgan era

în expediţie cu cele două corăbii, nu rămânea altcineva în insulă, în afară de echipajul de pe *Îngerul Furios* ţinut la bord, câţiva lucrători care trăiau cu domiciliul aici, precum şi femeile, bolnavii şi răniţii, instalaţi comod în cabane joase, dar comode, umbrite de arbori superbi. Era greu de crezut că această insulă servea de reşedinţă flibustierilor. Copiii zburdau pe nisip, turmele păşteau liniştit şi se observau pe alocuri şi câteva terenuri cultivate. Pe scurt, totul avea aspectul unei colonii paşnice, pe o insulă drăguţă şi într-un climat încântător!

Se executa o pază bună de la bordul *Îngerului Furios*, potrivit obiceiului de neschimbat. Dar, întrucât nimic nu prevestea o oarecare primejdie, căpitanul Lucas permitea la jumătate de echipaj, îndeosebi căsătoriţilor, să coboare pe uscat.

Era o zi minunată. Soarele ardea în azur şi o briză uşoară mişca încetişor marea. Se făcea cald şi oamenii rămaşi la bord moţăiau liniştit, culcaţi în hamacuri sau întinşi pe punte, la adăpostul unei pânze albe şi mari de velă. În ciuda brizei care sufla, după cum am spus-o, căldura era atât de mare, încât gudronul ce servea pentru calafetarea crăpăturilor dintre scânduri se topea şi se scurgea în băşici mari. Lucas, bătrân lup de mare, s-a lăsat şi el cucerit de dulceaţa unui fotoliu confortabil instalat în faţa cabinei şi se legăna încet odată cu corabia ce-i fusese încredinţată, prin mişcările eterne ale mării.

— Ohe! Ohe! O pânză la vedere! S-a auzit deodată o voce vibrantă căzând din înaltul celui mai mare catarg, unde un pirat făcea o baie de foc, cocoţat în „cuibul ciorii”, cum se numea postul de veghe.

Lucas a sărit în picioare şi a privit. Dar n-a putut încă observa pânza pe care matelotul o semnala în depărtare din înaltul său observator.

— Să se fi întors de-acum Morgan? a întrebat Lucas pe pilotul său. Şi-a terminat atât de repede croaziera? Trebuie, ceea ce este cu putinţă după toate, ca şeful nostru să fi grăbit reîntoarcerea din vreo pricină neprevăzută. Ar fi păcat, căci după informaţiile pe care le-am cules, pe acolo se aflau nişte bogăţii demne de luat.

— Deosebeşti două vase? a strigat Lucas către omul cocoţat pe catarg.

— Nu-i decât unul, a răspuns veghea, coborând iute de pe catarg pe scara de frânghii. Am văzut vela aceea prea departe şi n-am putut să desluşesc foarte clar. Coca bastimentului nu era încă vizibilă. Dar are capul spre insula noastră, ca şi cum ar vrea

să intre în canal.

După o clipă, Lucas a putut vedea şi el această velă apărând de sub curba orizontului, înainte ca să se arate şi vasul.

— E ciudat, a mormăit corsarul. Această navă pare să aibă întinse toate velele şi totuşi înaintează cu o încetineală extraordinară! Dacă este căpitanul nostru care se reîntoarce, corabia trebuie să fi suferit nişte stricăciuni care îi încetinesc serios mersul. În sfârşit, vom vedea curând de ce se reîntoarce.

Atenţia altor câţiva piraţi se fixa de asemenea asupra velei ce venea atât de ciudat. Priveau cu gâtul întins spre nava ce se ridica încet în depărtare. Lucas a luat o lunetă, de o formă şi construcţie primitive, de care avea obiceiul să se servească. A pus instrumentul pe un suport şi a privit cu insistenţă prin vizor.

— Ah! Nemaipomenit, este prea greu, a spus pilotului ce se ţinea pe lângă el. Cred că într-adevăr ochii încep să-mi îmbătrânească! Priveşte totuşi puţin această carcasă de navă, ce se târăşte atât de încet! Mii de saborzi! N-am văzut niciodată nimic asemănător în toată viaţa mea de pirat. Dacă nu-i aşa, să fiu căpitan, nu, nu, asta-i în afară de orice îndoială, sau ochii mei îmi joacă o festă!

Pilotul a pus la ochi luneta şi a privit cu aceeaşi atenţie şi căpitanul a văzut că acest marinar cu experienţă a clătinat din cap puţin satisfăcut.

— Ei bine! Ce-ai văzut? a întrebat el cu o nerăbdătoare curiozitate.

— Nu înţeleg nimic. Nu se aseamănă cu nimic, cea de colo e o maşină! Vaporul acesta e cu totul bizar. Carena are o construcţie deosebită. Nu are deloc forma unei corăbii. S-ar spune că e mai degrabă o ladă enormă şi grea, tăiată greşit. Merge ca o broască ţestoasă şi i-ar trebui poate cam vreo două ore până să sosească aici. După toate aparenţele, s-ar putea să nu vină încoace. Acesta trebuie să fie un vas greu de transport comercial, care a fost aruncat în arhipelag printr-un accident. Cu toate acestea, n-am avut furtună în ultimul timp. Într-adevăr, e ciudat!

— Pe cuvântul meu! Să fie orice am vrea, a zis Lucas, după ce a examinat încă o dată nava cu luneta, eu am întotdeauna obligaţia să nu neglijez nici o precauţie. Băieţi, daţi repede semnal pentru permisionarii din insulă să se urce la bord şi încă foarte repede! Acest inamic a tulburat mult plăcerea acestor bravi oameni, care contau s-o aibă pe uscat. Însă datoria trece înaintea tuturor, nu-i aşa?

Câteva clipe după asta, sunetul nazal al cornului, care

îndeplinea în timp de ceaţă serviciul sirenelor noastre de azi, a vibrat prin văzduh. Sunetul său a răsunat până departe în insulă, până dincolo de pădurea ce-i acoperea majoritatea suprafeţei. Acesta era semnalul reglementar pentru aducerea oamenilor la bordul *Îngerului Furios.* Se ştie, printre oamenii lui Morgan domnea o disciplină de fier. Astfel că toţi au alergat la primul sunet de trompetă şi au fost imediat la bord, unde au putut să urce imediat, datorită unei pasarele lungi, care-l legau de plaja nisipoasă. *Îngerul Furios* era ancorat într-o poziţie splendidă, foarte aproape de nişte stânci abrupte şi protejat la tribord de nişte stânci mari, într-aşa fel încât se putea trage cu toate tunurile de la babord, fiind astfel avantajat, în stare să controleze prin focurile sale convergente strâmta trecătoare de le un capăt la altul.

Nimeni nu mai dormea la bord şi echipajul, acum complet, putea examina corabia ce înainta cu o încetineală măreaţă, a cărei înfăţişare provoca uimire, căci nu se asemăna deloc cu ceea ce văzuseră pe mare.

Câte unii din marinari, care aveau o vedere mai pătrunzătoare decât alţii, pretindeau că această corabie ciudată avea mai degrabă înfăţişarea unui acoperiş mare întors, care plutea pe valuri.

S-a căzut de acord cu presupunerea că aceasta era o corabie mare de comerţ de o construcţie specială şi nefolosită, cu atât mai mult, cu cât atenţia cea mai insistentă, ajutată de lunetă, nu putea să descopere nici un sabord pentru tunuri pe flancurile negre ca şi cărbunele ale acestui bastiment.

Părea din ce în ce mai sigur că naviga în direcţia canalului. Înainta mereu cu aceeaşi viteză de broască ţestoasă, ceea ce stârnea o mirare extremă, cu toate că vântul îi sufla velele de la pupa.

— Pe cuvântul meu! a exclamat bătrânul Lucas. Acest neobişnuit bastiment vine încoace! Vrea să ne facă o vizită şi nu-i sigur că este cu bună intenţie. Fie! Îi vom primi pe aceşti flăcăi, în aşa fel încât să le ajungă pentru o veşnicie. De îndată ce vor intra în canal, vor primi salvele noastre care îi vor izgoni de pe punte şi le vor arunca velele. La tunuri, flăcăi! Luaţi toate măsurile pentru a deschide la momentul potrivit un foc distrugător! Îndeosebi aveţi grijă să puneţi ghiulele la foc pe grătar, pentru a le înroşi. Aceste proiectile ne-au oferit de mai multe ori servicii excelente.

Curând, la bordul *Îngerului Furios* a domnit o activitate

excesivă, acea agitaţie care precede lupta. În acest timp, Lucas nu înceta să examineze necunoscuta navă.

— Într-adevăr, a zis pilotul, nu înţeleg nimic, mi-am pierdut capul! Niciodată n-am văzut o carenă de această formă şi mă întreb cum poate pluti. În tot cazul, întrucât pluteşte, trebuie să fie solidă pe apă, cu o asemenea poziţie şi la acest gabarit!

Mergând mereu cu toate pânzele, bizarul bastiment se apropia cu încetineală, însă cu siguranţă. Cunoştea drumul, nu încăpea îndoială, căci venea drept spre canal, repetăm, singura trecere care permitea accesul pe Insula Piraţilor. Mai mult din toate atrăgea atenţia prova extraordinar de alungită şi ascuţită. Acesta era cel puţin efectul pe care-l producea asupra lui Lucas, care în ciuda întregii sale experienţe cu treburile marinăreşti, nu putea să-şi explice construcţia navei.

Timpul se scurgea şi ciudatul bastiment continua să vină cu o viteză egală. Nu era mai departe de cel mult o milă. Era momentul de a se deschide focul.

— Băieţi, a strigat Lucas cu un glas de maimuţă urlătoare, prin porta-voce care comunica cu bateriile din întrepunţi, cufărul diavolului a ajuns la o bătaie de tun. Vedeţi ce are în burtă! Trimiteţi-i o descărcătură bună de cum intră în vorbă şi reîncărcaţi repede! Curând această navă obraznică nu va fi decât o carcasă dezmembrată, pe care valurile o vor legăna ca pe o jucărie.

Artileria de pe *Îngerul Furios* se compunea din douăzeci şi patru de tunuri, toate la babord şi putând deschide foc dintr-o dată. Servanţii ochiseră cu piesele lor vasul ce venea spre ei. Ghiulele aveau să atingă cu siguranţă la locurile potrivite această carenă enormă.

Ofiţerul care comanda bateria a dat ordin de deschidere a focului şi tunurile *Îngerului Furios* au lansat cu un bubuit de tunet grelele lor proiectile asupra bastimentului în mers.

Lucas era întotdeauna mândru de echipajul său. El nu înceta să adreseze laude oamenilor, care într-adevăr, îi făceau mare onoare lui Morgan cu îndemânarea ochitorilor.

Cum trebuia să se aştepte, toate ghiulele au lovit nava ochită. Toată lumea a putut să vadă limpede, dar Lucas a remarcat un lucru ciudat: o parte din proiectile au sărit în sus, fără să pătrundă, la fel ca mingile elastice aruncate de mâinile copiilor. Altele s-au sfărâmat de extraordinarul bastiment şi au zburat cu scântei, de altfel, fără a strica ceva. Nu s-a răspuns prin nici o descărcare şi până atunci nu s-a văzut nici o artilerie.

Acest rezultat negativ i-a scos exclamaţii puternice bătrânului Lucas, care a strigat cu o voce tunătoare, a cărei violenţă îi ascundea neliniştea:

— Foc, foc! Inamicul nu-i decât la cinci sute de paşi. Trimiteţi-i o nouă salvă! Ghiulele noastre nu sunt din plută. Ar trebui să-l străpungă!

Flancurile *Îngerului Furios* s-au acoperit cu un nor de fum alb, brăzdat de lumini! Cele douăzeci şi patru de guri de foc, printr-o unitate perfectă şi fără ca vreo lovitură să devieze, au împroşcat cu o masă de fier şi plumb carena şi puntea navei duşmane.

De această dată, bătrânul lup de mare s-a frecat viguros la ochi, crezând că n-a văzut bine. Într-adevăr, lovitura de teatru s-a repetat! Ghiulele au alunecat din nou în alte direcţii şi extraordinarul vas părea să nu fi suferit nici o stricăciune!

Oamenii mării sunt superstiţioşi, acesta-i un lucru binecunoscut. Oricât de îndrăzneţi erau oamenii lui Morgan când era vorba de luptă, acum inima li se strângea în piept. N-aveau în faţa ochilor o corabie supranaturală? Dar s-au scuturat de această senzaţie şi însufleţiţi de cuvintele aprige ale şefului de baterie şi-au reîncărcat febril piesele. Totuşi, ciudatul vas înainta mereu, ajungând la o distanţă de o sută cincizeci de paşi. Un mare număr din vele îi erau sfâşiate sau doborâte, dar fără să fi suferit cea mai mică avarie în structura sa, viteza îi era încă înceată.

La această distanţă, printre norii de fum pe care vântul îi sufla de pe flancurile *Îngerului Furios,* împrăştiindu-i spre stânci, bompresul navei asaltatoare a devenit foarte vizibil. La vederea lui, oamenii din echipaj au rămas pe punte, scoţând exclamaţii.

— Este zadarnic să ne batem! strigau ei pierzându-şi firea, cu braţele întinse înainte spre vasul acum foarte apropiat de ei. Acest bastiment nu-i pilotat de mâini de om. Este diavolul în persoană! Priviţi acolo pe pinten e capul satanei, cu ochii de jăratic! Acela-i chiar diavolul ieşit din infern pentru a-i nimici pe Morgan şi fidelii lui mateloţi.

Un mesaj tulburător

Artileria de pe *Îngerul furios* a mai făcut să răsune pentru a treia oară tunetele sale! Descărcătura a lovit bordajul de la o distanţă foarte mică, cu atât mai mult că necunoscutul ajunsese la capătul canalului, dublând încet un mal şi prezentându-şi o coastă laterală. S-au auzit proiectilele lovindu-i coca cu un zgomotul unui ciocan enorm produs pe o imensă piesă de metal forjat.

Nu se vedea nimeni pe puntea bastimentului bombardat şi asta dădea o senzaţie cu totul neliniştitoare! Bara cârmei era ascunsă privirilor. Dar timpul nu i-a uitat pe cei care erau pe *Îngerul Furios,* care făceau observaţii mai precise. Căci deodată ambrazurile s-au deschis în coastele corăbiei diavolului.

Au ţâşnit nori de fum, o bubuitură asurzitoare a zguduit văzduhul cu vuietul său şi în aceeaşi clipă o enormă trombă de proiectile a acoperit *Îngerul Furios.* Echipajul acestei nefericite gardă de coastă, în prada unei spaime de neexprimat, nu s-a gândit totuşi nici să fugă, nici să facă ceva. Se spunea că oamenii lui Morgan erau destul de îndrăzneţi pentru a-l căuta pe diavol în iad. Şi n-au dat înapoi când diavolul însuşi i-a atacat la ei acasă!

— _

În timpul acestor evenimente Morgan era favorizat de noroc. Fusese înştiinţat că vreo câteva bastimente spaniole trebuiau să plece de pe o mică insulă, sediul unei exploataţii miniere importante, pentru a transporta în Cuba nişte bogăţii extrase din sol. Cutezătorul căpitan a hotărât deci să navigheze pe aceste meleaguri, pe care le cunoştea mai bine decât oricare alt marinar. Îşi conducea bastimentele cu abilitatea obişnuită, ţinând el însuşi cârma.

N-a durat mult şi s-au semnalat trei galioane spaniole puternic înarmate. Imediat tânărul căpitan a dat semnalul de atac. Corăbiile lui Morgan au pornit repede după adversari şi i-a ajuns curând, în ciuda unui foc infernal.

Una dintre corăbii era de-acum scoasă din luptă, în timp ce căngile piraţilor se înfigeau în carena celorlalte, pentru a le ataca prin abordaj. Cu sabia în mână, tânărul şef, sfidând moartea, a sărit primul pe puntea celui mai apropiat bastiment spaniol. A

urmat o luptă extrem de violentă, dar avântul oamenilor lui Morgan a hotărât victoria. Însufleţiţi de exemplul şefului lor, corsarii s-au repezit ca nişte demoni asupra adversarilor şi după o crâncenă luptă corp la corp, dar de scurtă durată, îndrăzneţii flibustieri s-au văzut stăpâni pe o captură bogată în mâinile lor. Morgan se comportase ca întotdeauna eroic, cu bravura cea mai temerară din experienţa omenească.

Una din corăbiile spaniole a fost scufundată, după ce s-a ridicat ceea ce era folositor. Cea mai mare din cele trei a fost socotită bună de luat, şi a fost încărcată cu pulbere, plumb, arme şi metale preţioase, în timp ce a lăsat-o pe cealaltă să scape. Aceasta, cea de-a treia, a putut să fugă cu restul echipajului până în portul cel mai apropiat, fără ca Morgan să încerce s-o oprească.

În faţa bogăţiilor capturate corsarii au fost cuprinşi de o bucurie imensă.

— Vraja a fost înfrântă, strigau aceşti oameni viteji. Din nefericire s-a ţinut de noi destul de multă vreme. Dar după ce căpitanul nostru a descoperit şi pedepsit pe trădători, norocul ne-a fost favorabil şi Morgan va prelua dominaţia mărilor.

— Încă nu, a replicat Morgan pe un ton grav, întorcându-se spre credinciosul Andre. Complotul urzit împotriva mea va dura întotdeauna. Rivalii mei, plini de ticăloşie şi de perfidie, comit încă orori şi abuzează de numele meu. Fără îndoială, am învins pe cei mai periculoşi dintre toţi, pe portughezul Andrade. Însă din nefericire, acest ticălos a putut să scape cu cea mai mare parte a echipajului său. Nu voi putea să am nici linişte, nici odihnă înainte de a-l nimici pe acest ultim duşman atât de periculos. Asta-i sarcina mea şi am s-o îndeplinesc în viitor. Voi curăţa în întregime marea Antilelor de aceşti monştri.

La câteva ore după aceste lovituri norocoase, corsarii erau de-acum departe în sud, ducând cu ei o pradă pe bastimentul spaniol. Acesta naviga între cele două vase corsare, arborând şi el un pavilion negru şi era manevrat de un echipaj îndestulător, ales din numeroşii mateloţi ai lui Morgan.

Cutezătorul căpitan nu se gândea defel să se reîntoarcă pe Insula Piraţilor. Corăbiile sale nu primiseră aproape nici o stricăciune şi uşoarele lor avarii puteau fi reparate fără mare greutate. S-a hotărât continuarea croazierei. Se spunea că o bucurie nu vine niciodată singură, socotindu-se că era foarte posibil să mai dea o lovitură norocoasă şi să facă alte capturi reuşite.

La apropierea serii, omul de veghe a semnalat o pânză.

— Acesta trebuie să fie un bastiment foarte mic, a strigat el de sus. Se aseamănă cu o şalupă mare, sau un schooner cu un mers foarte rapid. Ambarcaţia vine spre noi. Curând îl vom vedea mai clar.

Acest anunţ l-a surprins oarecum pe Morgan. Însă s-a gândit că micul bastiment îşi va schimba imediat ruta, când va vedea vasele corsare. Dar s-a întâmplat altfel: mica navă se apropia, menţinând capul drept spre flotila flibustierilor, cu intenţia vădită de a o întâlni.

Morgan privea prin lunetă.

— Acesta-i un schooner mic, a spus el ofiţerilor care făceau cerc în jurul lui, şi dacă nu mă înşel cu totul, aparţine insulei noastre. E schoonerul care ne serveşte la pescuit pe bancurile de nisip. Şi-a desfăşurat toate pânzele. S-ar spune că este însărcinat cu vreun mesaj pentru noi.

— Să sperăm că nu sunt nişte ştiri rele, a spus bătrânul Andre, care se găsea la bordul vasului amiral. Presupun că nu s-a petrecut vreun lucru neplăcut în insulă!

— Este cu neputinţă. Nimic nu-i de temut din partea cuiva, a răspuns Morgan. Acolo se află *Îngerul Furios* care păzeşte canalul şi este echipat în aşa fel încât să poată face faţă oricărui duşman. Sunt absolut sigur de măsurile mele. Poate că schoonerul îmi aduce ştirea că pe undeva se află vreo pradă demnă de capturat. Am nişte spioni care se mişcă pretutindeni. Unul dintre ei poate că a venit în timpul absenţei mele cu vreo comunicare.

Toţi ochii erau fixaţi pe micul vas ce plutea la rasul valurilor şi nu i-a trebuit mult ca să acosteze la vasul principal al flotilei flibustierilor. I s-a aruncat o parâmă şi imediat omul care aparţinea echipajului *Îngerului Furios* s-a prins ca să se caţere la bord. Când acest mesager a apărut pe punte, Morgan a văzut din prima aruncătură de ochi, că faţa lui bronzată de intemperii trăda o tulburare mare şi că acest om puternic şi îndrăzneţ era agitat şi se cutremura.

— Ce s-a întâmplat? Ce ştiri ai adus? Sper că nimic rău? a strigat Morgan neliniştit.

— Căpitane, a spus piratul cu respiraţia obosită, împotriva noastră s-a dezlănţuit diavolul. Da, în insula noastră este ancorată corabia diavolului, în adevăratul înţeles al cuvântului.

— Eşti în toate minţile? a spus Morgan, care se întreba serios dacă omul nu era cuprins de febră.

— Căpitane, este aşa cum îţi spun, a reluat piratul, încercând să-şi şteargă sudoarea ce-i curgea pe frunte. Acolo se află o navă ciudată, una dintre acelea pe care n-ai văzut-o niciodată în viaţa ta. La prova se strâmbă capul satanei şi acest vas infernal a distrus cu focurile sale pe *Îngerul Furios* şi l-a trimis la fund. Bătrânul Lucas, după o eroică rezistenţă, s-a retras în interiorul insulei cu restul echipajului şi se găseşte acum, el şi întreaga populaţie, pe stâncile ce se ridică în pădurea din mijlocul refugiului nostru. Rezistă acolo de multă vreme, atât cât va putea. La ordinul său, am plecat cu câţiva oameni pe schoonerul de pescuit pentru a te căuta şi a te înştiinţa cu privire la acest eveniment. Locotenentul Lucas te roagă să nu te întorci la insulă cu corăbiile tale, căpitane! Acest bastiment te va scufunda în adâncuri, fără ca să poţi face ceva împotriva lui. Este invulnerabil. Crede-mă, căpitane, ceea ce-ţi spun este ceea ce s-a petrecut, şi toţi oamenii de pe schooner pot să-ţi mărturisească asta. *Îngerul Furios* a tras cu toate piesele de la o distanţă de numai o sută de paşi, în ultima sa descărcare şi totuşi ghiulelele au sărit de la o cocă la alta, întrutotul la fel cum ar fi aruncat nişte copii mingile asupra unei stânci!

Omul s-a oprit. El îşi prezentase tot mesajul.

Această ştire, după cum era cu totul firesc, a provocat o consternare generală şi toată lumea l-a asaltat cu întrebări pe superstiţiosul mesager al tragediei.

Dar Morgan a înainta şi a impus energic liniştea.

— Am să vorbesc cu acest om şi numai eu singur cu el, a spus cu acea seriozitate pe care nu şi-o părăsea niciodată, şi în acelaşi timp nu ofensa pe nimeni. Eu singur sunt acela care trebuie să-mi dau seama!

S-a lăsat o tăcere adâncă şi toată lumea a privit cu sufletul la gură pe cei doi interlocutori.

— Ascultă, a spus Morgan, singurul ce-şi păstra calmul, datorită voinţei sale de fier. Cum îţi explici toate aceste absurdităţi. Ştii că eu nu cred în intervenţia supranaturalului în treburile omeneşti. Totul trebuie să se fi petrecut într-un fel natural, explicabil, chiar şi în acest caz. De ce totuşi ghiulele noastre n-au putut face ţăndări acest bastiment?

— Vai, căpitane, noi n-am avut timp, şi atunci n-a fost momentul pentru a face aceste observaţii. Dar bătrânul Lucas, care după cum ştii, nu-şi pierde niciodată capul, este de părere că nava duşmană trebuie să fie construită din fier. Şi afară de asta, nu avea întrutotul înfăţişarea unei corăbii adevărate, ci mai

degrabă părea un fel de acoperiş ce plutea pe apă. În plus, tunurile n-au fost vizibile decât în momentul tragerii. Sub bompres se afla un mare şi înspăimântător cap de diavol. Acest bastiment are catarge şi pânze ca şi celelalte corăbii. Însă şi catargele păreau să fie vrăjite, căci Lucas a asigurat că ghiulele care le loveau ricoşau şi ele. În timpul luptei n-am văzut nici un om pe puntea acestei nave blestemate, şi cu toate acestea, după luptă, când noi am fugit, ei au debarcat cu siguranţă în număr mare. Au jefuit şi au incendiat toate casele de pe uscat. Când ne-am ridicat velele ca să venim aici, am mai văzut un fum negru înălţându-se deasupra copacilor!

Morgan a rămas un moment tăcut. Toţi îl priveau cu nelinişte, căci ştiau că dacă căpitanul nu vedea nici un mijloc de ieşire din această situaţie, asta însemna că totul era pierdut. Aveau în el o încredere oarbă. Cu un ordin al lui, cu o singură vorbă, ei se aruncau în gura iadului. O curiozitate imensă, amestecată cu o teamă profundă se imprimau pe chipuri.

Morgan va da ordin să se între în luptă deschisă cu această corabie a diavolului, destul de surprinzătoare şi de groaznică? Cu câtă uşurinţă nu distrugea el corăbiile pe care puteau să i se opună, în timp ce acum, se găsea în situaţia când *chiar Îngerul Furios,* fusese scufundat fără nici o greutate.

Liniştea căpitanului se prelungea. Se vedea clar că mintea sa elabora un plan de luptă. A rămas multă vreme absorbit de gândurile sale. Deodată, s-a înălţat, în ochi îi strălucea un foc pe care piraţii îl cunoşteau bine. El luase o hotărâre! Acum redevenea Morganul de neînfrânt, care se juca cu moartea!

— Vom pune capul spre insulă, a spus pe un ton hotărât şi rece. Vom intra mai întâi în arhipelag, în vecinătatea canalului nostru. Odată aflaţi acolo, voi lua măsurile necesare. Totul depinde de ceea ce voi găsi la faţa locului. Vreau să văd de aproape această ciudată navă. Înainte! Toate pânzele sus! Vom naviga la noapte.

În Insula Piraţilor

Câte locuri pe care le abordau de obicei corăbiile lui Morgan îşi schimbaseră acum înfăţişarea! Ce mai rămăsese din frumoasa şi puternic înarmata corabie ce păzea intrarea, din *Îngerul Furios?*

Mai nimic. Nici un alt vestigiu decât vreo câteva scânduri aruncate pe stânci de către valuri. Şi în acelaşi loc unde fusese până atunci ancorat *Îngerul Furios,* se găsea acum cuirasatul diavolului, ameninţător şi întunecat, cu coca în culoare funebră şi drapel roşu ca sângele, ce flutura orgolios în vârful său!

Şeful bandiţilor, Andrade, se socotea deja stăpânul insulei! El a rechemat o parte din oameni, căci nu se gândea pentru moment să-l atace pe Lucas, refugiat cu rămăşiţele echipajului şi cu populaţia printre stâncile ce formau o fortăreaţă naturală în mijlocul insulei. Caraghioşii se bucurau de victoria lor şi-şi omorau timpul. Încrezători în puterea de neînvins a extraordinarului lor vas, hoinăreau pe uscat, ucigând animale şi chefuiau. Dar îndeosebi căutau să afle locul unde erau păstrate comorile lui Morgan.

Andrade era ferm convins că rivalul său îşi păstra în insula lui imensele bogăţii şi voia cu tot dinadinsul să găsească locul unde erau ascunse.

Debarcând, el reuşise să facă prizonieri câţiva corsari răniţi, care nu se putuseră salva destul de repede. Se bizuia că aceşti nefericiţi îi vor arăta ascunzătoarea, despre care nu avea nici o informaţie. Pentru a primi acest secret, el nu a ezitat să-i supună la cele mai crude torturi.

Credea că aceşti oameni erau nişte încăpăţinaţi, care prin fidelitatea pentru şeful lor şi prin ură faţă de el se încăpăţânau să nu-i spună nimic. Spera ca tratamentul crud pe care îl aplicau fără milă mateloţii săi se va termina prin smulgerea acestui secret.

Însă piraţii lui Morgan nu cunoşteau depozitul particular al şefului lor. Doar câţiva rari iniţiaţi cunoşteau locul unde era situat. Tot ceea ce durerea i-a putut face pe nefericiţi să dezvăluie a fost numai că bătrânul Lucas era în posesia faimosului secret! Dar Lucas era retras printre stânci în interiorul insulei!

Bandiţii erau cuprinşi de turbare în faţa neputinţei de a obţine dezvăluirea dorită.

Păstrând până la capăt convingerea că aceşti nefericiţi cunoşteau secretul, ei i-au martirizat pe bieţii oameni, deja răniţi în lupte, cu o barbarie ce nu se dezminţea deloc, până ce victimele lor au murit în mâinile călăilor. Această cruzime a fost cu totul inutilă, deoarece sărmanii amărâţi nu cunoşteau defel locul în care Morgan îşi depusese colosalele lui bogăţii, aşa că ele n-au satisfăcut gustul piraţilor portughezi pentru suplicii şi sânge.

Andrade n-a avut deci altă cale decât să se gândească să-l prindă de viu pe Lucas, despre care marinarii torturaţi afirmaseră că era apropiatul lui Morgan.

Venind în arhipelagul O Mie de Insule, portughezul, a găsit mijlocul să-şi completeze echipajul, care se compunea din cinci sute de bandiţi de mare, toţi la fel de cruzi. Cu o asemenea forţă, el nu se îndoia că va putea să asalteze fortăreaţa naturală în care se găsea refugiat Lucas.

Mai întâi, bandiţii s-au ocupat să tragă în interiorul insulei tunurile unei mici baterii de coastă, pe care fugarii au fost nevoiţi să le abandoneze. Se intenţiona să se deschidă o breşă spre interiorul stâncilor, unde partizanii lui Morgan putuseră să se retragă pentru a-şi apăra soţiile şi copiii şi a rezista până la ultima suflare sub conducerea vechiului comandant al *Îngerului Furios*.

Însoţitorii lui Andrade, însufleţiţi de înflăcăratele şi linguşitoarele cuvinte ale frumoasei Isabella, şi nu mai puţin de poftă şi lăcomie, n-au dat înapoi de la nici un efort şi au reuşit să târască tunurile în pădure.

Odată obţinut acest rezultat, ei au crezut că n-au decât să îndrepta focul distructiv asupra partizanilor lui Morgan. Dar asta nu era atât de uşor pe cât îşi închipuiseră.

Stâncile erau zdrenţuite de scobituri, crăpături şi crevase, care fără îndoială ascundeau comorile lui Morgan, însă care cu siguranţă ofereau locuri adăpostite foarte eficace. Dar Andrade nu se prea îngrijora.

— Rămăşiţele echipajului şi locuitorii coloniei au trebuit să fugă în mare grabă. Este deci de presupus că n-au decât foarte puţine alimente, a spus Isabella ofiţerilor. Pe de altă parte, cu siguranţă că nu este apă printre stâncile aride, şi fără apă viaţa nu-i posibilă. Am să iau măsuri pentru ca nimeni să nu poată coborî la izvor. În legătură cu asta, planul meu a şi fost făcut. În cele din urmă vom ajunge să o sfârşim fără să suferim pierderi. Comoara este a noastră, o vom avea!

Tunurile au fost puse în baterie, în aşa fel încât să interzică

toate ieşirile dintre stânci. Şi îndeosebi spre izvorul situat la piciorul fortăreţei naturale. Patru sute de bandiţi au format o linie de supraveghere. Restul de o sută rămăseseră la bordul invincibilei nave de fier. Portughezul era sigur de reuşită şi râdea de pe acum de Morgan. Bazându-se pe fortăreaţa lui plutitoare, el se socotea stăpânul de necontestat al insulei. În acelaşi timp, a instalat în diferite puncte ale insulei oameni de veghe, pentru cazul că s-ar reîntoarce Morgan la domeniul său cu nişte simple şalupe.

Dacă duşmanul s-ar arăta astfel, tunurile rapid aduse la locul unde le instalase Morgan, ar fi scufundat repede şalupele de debarcare. Acest şiret de Andrade se gândea într-adevăr la toate! Calculase bine disperarea asediaţilor. Totuşi, aceştia erau bine aprovizionaţi cu alimente. Însă le lipsea apa şi întrucât nu puteau să ajungă până la izvor, situaţia lor devenea de nesuportat.

Pe Isabella, a cărei cruzime egala cu frumuseţea, o încerca o adevărată bucurie la gândul suferinţelor îndurate de nefericiţii asediaţi.

— Unchiule, i-a spus această femeie infernală şefului de bandiţi, printre oamenii dintre stânci suferinţa trebuie să fie deja îngrozitoare. Se aud distinct plânsete de femei şi strigăte de copii care cer apă. Revărsarea razelor soarelui asupra acestor stânci golaşe trebuie să-i facă să simtă şi mai mult tortura setei.

— În regulă, frumoasa mea fată! Aştept să-mi ating până la capăt ţelul, a răspuns mizerabilul. Oamenii noştri să vegheze cu atenţie şi să împiedice pe disperaţii de acolo de sus să ajungă la izvor şi voi fi cu adevărat stăpân pe situaţie.

Într-adevăr, nu era decât setea, cum s-a spus, care-i tortura peste măsură pe asediaţi. Lucas nu şi-a închipuit că duşmanul va veni atât de repede şi că el va împiedica accesul la izvorul de la poalele stâncilor. Oamenii lui au făcut de mai multe ori încercări furioase de a ajunge la această apă atât de dorită. Însă întotdeauna au trebuit să se retragă sub focul convergent care-i decima.

După ce suferinţa a durat mai multe ore şi plânsul sfâşietor al femeilor şi copiilor i-a bucurat îndeajuns pe aceşti nelegiuiţi bandiţi de mare, lui Andrade i s-a părut că sosise momentul negocierilor. A trimis până aproape pe un om de-al său cu o pânză albă şi el însuşi s-a îndreptat spre un loc, de unde putea să vorbească cu asediaţii.

— Ascultaţi! a strigat portughezul, când s-a arătat un cap

deasupra crestei unei stânci. Sunteţi într-o situaţie fără ieşire. Ştiu că suferiţi de sete. Şi tocmai asta vreau să negociez cu voi. Nu sunt o brută. Vă dau voie să vă căutaţi apă şi alimente. Dar cu o mică condiţie. Acolo sus aveţi cu voi pe căpitanul de corabie, pe care eu l-am făcut cioburi, un anume Lucas. Daţi-mi-l pe acest om şi suferinţele se vor sfârşi.

N-a venit nici un răspuns. Cu toate acestea, Andrade nu se îndoia că asediaţi nu se vor supune de bună voie voinţei sale. Dar bătrânul Lucas auzise fiecare cuvânt al portughezului.

— Băieţi, s-a adresat el oamenilor care rămăseseră din echipaj. Ştiu foarte bine ceea ce urmăreşte mizerabilul. El ar vrea să-şi însuşească prin mine comoara lui Morgan. Căci trebuie să se gândească că eu cunosc locul unde aceasta este depusă. Orice ar fi, pentru voi, pentru aceşti copii, pentru aceste femei, eu voi coborî la el. Vă cunosc, voi nu mă veţi da lui, dar mă voi oferi eu singur. Nu mai pot să mai dau căpitanului şi vouă decât sacrificiul meu. Această canalie mă poate tăia în bucăţi înainte ca eu să-i dezvălui secretul. Însă în acest timp voi veţi avea apă şi alimente şi veţi putea aştepta reîntoarcerea lui Morgan. El vă va veni în ajutor, căci căpitanul nostru nu se teme de nava fantomă şi va risca imposibilul.

Oamenii l-au lăsat pe Lucas să termine, însă după ce a rostit ultimul cuvânt, s-au ridicat ca un singur om şi l-au înconjurat.

— Vei rămâne cu noi, au strigat aceşti bravi. Nu te vom lăsa să pleci, orişice s-ar întâmpla. Asta nu ne va avantaja, căci ticăloşii nu se vor ţine de cuvânt. Cu siguranţă că nu ne vor lăsa să coborâm înainte de a le divulga secretul. Ei vor pur şi simplu să te prindă, apoi aceşti demoni nu se vor ţine de promisiune! Ei bine! Vom rezista până la ultima suflare. Şi dacă va trebui să murim, vom muri, cel puţin toţi împreună.

Lucas a vrut să obiecteze şi să persiste în gândul de a se sacrifica pentru toţi. Dar oamenii săi i-au amintit că Morgan îl pusese în fruntea lor şi că deci trebuia să rămână acolo cu ei.

— Ce se va întâmpla cu noi, strigau ei, dacă ne părăseşti? Tu eşti cel care ne-ai dat exemplu şi mijloace de a rezista. Tot trebuie să murim acum ori mai târziu, fie în luptă sau de sete, ce importanţă are? Cu condiţia să fii onorabil! Morgan te-a făcut şeful nostru şi vrem să-i fim credincioşi lui Morgan.

Lucas a fost nevoit să se încline. El a rămas pe lângă oameni, spre marea dezamăgire a lui Andrade, care se bizuia pe sete ca pe un aliat de nerezistat. Şi aşa era, această suferinţă îngrozitoare îi chinuia din oră în oră tot mai mult pe asediaţi. Sub

razele soarelui arzător, femeile se înăbuşeau şi câţiva copii muriseră deja. Însă setea nu punea capăt energiei lor şi nimeni nu se gândea să-şi răscumpere viaţa cu preţul laşităţii. De două zile banditii portughezi erau stăpâni pe insulă. În fortăreaţa naturală erau culcaţi pe stânci nefericiţii partizani ai lui Morgan, aşteptând moartea. Însă în momentul când Lucas îşi pierdea ultima scânteie de speranţă, el a observat o oarecare agitaţie printre oamenii lui Andrade. Un portughez a venit să transmită un mesaj de pe cuirasatul ancorat pe locul unde fusese scufundat Îngerul Furios.

— Vele la orizont! spunea acea scrisoare. De canal se apropie nişte nave. Acesta nu poate fi decât Morgan. Repede la cuirasat, pentru ca să putem să-l scufundăm pe faimosul căpitan, pe corăbiile sale şi pe echipaj!

Lupta cu corabia diavolului

Andrade a lăsat o sută de oameni în urmă, pentru a păzi izvorul. Acest detaşament, care servea bateria adusă din port, era destul de numeros pentru a-i ţine la respect pe nefericiţi pe jumătate morţi. El însuşi s-a grăbit să ajungă la bordul său cu ceilalţi bandiţi, în timp ce frumoasa Isabella a rămas pe uscat pentru a savura spectacolul distrugerii lui Morgan, Nu le-a trebuit mult timp acestor siniştri hoţi de mare ca să ajungă la citadela plutitoare. Râdeau şi se bucurau de pe acum de victoria lor viitoare, de care erau siguri de dinainte. Îşi imaginau că vor avea o partidă uşoară cu vasul lor de nepătruns, plasat în mijlocul poziţiei, pentru a putea scufunda una după alta corăbiile lui Morgan. Acest colos negricios era ancorat la vreo câţiva paşi de nişte stânci de-a curmezişul intrării în bazinul foarte adânc. De acolo, ei puteau bombarda cu toată puterea tunurilor navele ce soseau prin canal.

Andrade a urcat până la „cuibul ciorii”, şi de la postul de veghe a putut vedea foarte clar, între două insule învecinate, corăbiile ce se apropiau. Erau trei şi ridicaseră celebrul drapel negru. Deci, acesta era Morgan. Însă Andrade nu ştia că tânărul căpitan era informat de faptele ce se petrecuseră. Se apropia noaptea când corăbiile au sosit la vedere. Portughezul se gândea că inamicul pe care îl detesta avea să se angajeze cu neîncredere pe canal. Însă corăbiile s-au oprit, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să meargă mai departe. Andrade nu s-a mirat deloc de asta. Nu era defel cu putinţă să străbaţi strâmtul canal decât în plină zi. În plus, se stârnise vântul şi marea era agitată de hulă, în aşa fel încât valurile ce izbeau stâncile înspumate formau un resac periculos.

— Morgan nu ştie încă de prezenţa noastră, a spus unul din ofiţerii săi. De acolo, unde se află, nu poate să ne vadă decât catargele. Carcasa navei noastre îi este ascunsă de către stânci. Marea este umflată şi trecerea prin canal imposibilă prin întuneric. Morgan va pluti fără îndoială în larg toată noaptea şi dimineaţa va veni ca să se întâlnească cu destinul său. Ah! Mă bucur de pe acum la gândul de a-i bombarda corăbiile şi a le face bucăţi.

Evident, cele trei corăbii semnalate au plutit pe timpul nopţii printre insule. Vântul sufla din ce în ce mai puternic. Pe cer se

îngrămădeau nori întunecaţi. Cu siguranţă, că urma să izbucnească o furtună şi strâmtul canal avea să fie cu totul impracticabil pentru o corabie mare. Cu toate acestea, Andrade a hotărât să dubleze paza în acea noapte. Era un copoi prea fin pentru a rămâne inactiv şi a dormi. Sigur pe izbândă asupra lui Morgan, spera că această ultimă lovitură va hotărî pe asediaţi să i-l predea pe bătrânul şi viteazul Lucas. Furtuna s-a dezlănţuit cu o violenţă sporită. Pe cer, norii deveneau tot mai negri şi mai deşi. Nu se putea vedea decât spuma valurilor ce se ridicau în trombe lovindu-se de stânci.

— Păcat! a spus Andrade ofiţerilor săi. Mă tem că furtuna va dura încă multă vreme. În acest caz, nu voi avea plăcerea să-l scufund pe Morgan când se va face ziua. Pe acest timp el nu va putea risca să intre în canal.

Se întuneca tot mai mult, vântul urla şi valurile se spărgeau! Deasupra insulei alergau disperaţi nori groşi. Ochii cei mai experimentaţi şi mai pătrunzători observau cu greu gigantica masă neagră ce se ridica câteodată între imensele valuri cu spumă albă şi care puteau fi luate drept corăbii fantomă ce se legănau pe talazuri. Şi totuşi, nu era o halucinaţie. Era altceva de văzut decât conturile corăbiei diavolului: această mare furioasă era traversată de o corabie, când ridicându-se de după un val, când scufundându-se în hău. Acest vas naviga cu toate pânzele. Trebuia să fi fost condus de unul din acei oameni rari, al căror curaj şi energie sfidau orice încercare.

Aceasta era principala corabie a lui Morgan, îmbarcată cu oameni aleşi dintre cei mai bravi veterani ai săi. Tânărul căpitan mânuia el singur cârma. Nimeni altcineva decât el n-ar fi avut cutezanţa sa, toţi cu o încredere de neclintit în şeful lor.

Totuşi, aceşti oameni se gândeau că el îi conducea la o moarte sigură, atunci când le-a spus că spre ziuă va străbate cu orice preţ trecătoarea cu nava principală.

— Nu-l forţez pe nimeni să mă însoţească, a spus el. Dar acolo este căminul nostru şi tot acolo fidelii mei rămaşi se află într-o situaţie disperată. Să înainteze voluntarii! Cine vine cu mine? Voi întreprinde în această noapte furtunoasă o călătorie care poate duce la moarte!

Nimeni n-a dat înapoi. Morgan nu şi-a putut reţine mândria când a constatat că la un singur cuvânt al lui oamenii îl urmau pretutindeni. Nu mai avea aici trădători. Lui Morgan nu-i mai rămânea decât să aleagă pe cei mai puternici şi mai curajoşi.

Nici unul dintre ei nu se gândea că această călătorie

periculoasă putea să se sfârşească rău. S-au înfiorat când corabia, ascultând comanda cârmei, s-a strecurat printre stânci în canal. În dreapta şi în stânga marea clocotea, se prăbuşeau munţi de spumă, înalţi cât catargele. Valurile măturau puntea de la un capăt la altul. Însă aceşti bravi ştiau să privească moartea în faţă sub orice formă se prezenta. Dintr-un moment într-altul se aşteptau la o catastrofă, să vadă corabia sfărâmându-se de stânci. Omul de la cârmă ţinea în mâinile sale salvarea întregului echipaj. Dar acest om nu tremura. El era sigur pe sine şi pe experienţa sa de marinar, pe care nimeni n-o egala. Nemişcat ca o stâncă, cu ochii fixaţi asupra valurilor, el conducea mai bine acum decât altul în plină zi. La dreapta şi la stânga, valurile stârnite de corabia sa îl ghidau şi îl serveau, ca un fel de stâlpi indicatori mobili pe drumul pe care-l urma prin întuneric şi furtună.

Această masă plutitoare se asemăna cu o fiinţă omenească, în asemenea măsură încât mişcările sale denotau inteligenţă când, sub impulsul velelor şi a acţiuni cârmei, ea fugea în lungul canalului. Este adevărat că Morgan cunoştea aceste ape ca nimeni altul. El era acela care găsise cândva trecătoarea şi o sondase primul ca să ajungă la insulă. Pe o vreme frumoasă, ar fi condus corabia cu ochii închişi.

Totuşi, mai mult de zece ori i s-a părut că nava alerga spre o stâncă, dar întotdeauna în ultima clipă făcea un salt lateral ca un cal şi revenea la mijlocul canalului. Morgan s-a întors deodată spre bătrânul Andre, aflat în picioare alături de el şi urmărind cu admiraţie fiecare mişcare a stăpânului său.

— Acum trebuie să fim atenţi, a spus Morgan cu o voce înăbuşită, care nu ajungea departe, însă care acoperea vuietul furtunii. Suntem la stânca neagră. Trebuie să apară la suprafaţă foarte aproape de noi. Am s-o ţin drept înainte. Oamenii să facă acum ceea ce le-am comandat.

Bătrânul Andre s-a repezit spre mateloţii ce se ţineau unul lângă altul cu dinţii încleştaţi, uimiţi că nu fuseseră încă înghiţiţi de ape.

— Băieţi, a strigat bătrânul Andre. Căpitanul va realiza imposibilul. Acum voi trebuie să arătaţi că sunteţi demni de şeful vostru! Atenţie! Iată stânca neagră.

Într-un clocot de valuri înspumate s-a arătat o colosală masă întunecată şi în acelaşi moment douăzeci de braţe viguroase au aruncat nişte ancore asupra acestei stânci, de care unele au prins-o.

Câţiva oameni fără teamă s-au lăsat să alunece de-a lungul funiei foarte întinsă, în timp ce alţii strângeau velele. Apoi acei care ajunseseră pe muchea stâncii au consolidat ancorele. S-au aruncat noi frânghii şi în câteva minute corabia lui Morgan, solid prinsă, a rămas nemişcată în apele relativ liniştite.

Această sfidare a obstacolelor naturii reuşise. La câteva sute de paşi de acolo, calea era barată de corabia diavolului. Dacă Morgan ar fi aşteptat ziua pentru a face această manevră, încercarea n-ar fi avut nici o şansă de succes. Andrade l-ar fi scufundat şi s-ar fi bucurat, fără a pierde un singur om. Însă un alt plan s-a născut în capul acestui om cutezător, un plan pe care nu putea să-l pună în executare decât în această noapte furtunoasă. Despărţindu-se de celelalte două corăbii, Morgan le-a luat mai multe bărci de care avea nevoie şi le-a arimat la bordul său. Acum le-a lăsat pe mare şi a îmbarcat în ele echipajul.

Toate ramele erau înfăşurate în cârpe. Şalupele au alunecat tăcute pe apă, unde efortul furtunii se potolise. Deodată, în faţa lui Morgan, urcat în prima şalupă, s-a înălţat o masă neagră. Informă şi bizară, abia vizibilă prin întuneric. Aceasta era corabia diavolului. Tânărul căpitan a lăsat să-l ducă şalupa, care s-a oprit de-a lungul acestui vas ciudat. El a întins mâna şi a simţit lamele de fier ale cuirasatului. Acum îşi explica totul, chiar cum fusese scufundat *Îngerul Furios*. Însă avea să-i răzbune pe glorioşii săi camarazi. A aruncat primul o parâmă, terminată printr-o gheară grea, care s-a înfipt cu zgomot mare în bordură. Morgan s-a folosit de această frânghie ca de o scară, şi mai sprinten decât o panteră, s-a căţărat pe punte, chiar în momentul când a răsunat un strigăt de alarmă. Oamenii de cart de pe corabia diavolului auziseră zgomotul cârligului pătrunzând în bordaj.

— Infern şi blestem! Ce s-e întâmplă? a urlat Andrade ieşind din cabina sa. De ce faceţi zgomot, măi flăcăi? De ce strigaţi şi pentru ce aţi dat alarma?

Banditul n-a primit răspuns, dar pe punte se stârnise un vacarm, care l-a avertizat că se angajase o luptă violentă. Morgan s-a ridicat singur în faţa sălbaticilor şi asprilor bandiţi portughezi. Ţinea în mâna stângă un pistol şi în dreapta irezistibila sabie cu care îşi croia o cale însângerată. Eroul se găsea într-o situaţie groaznic de critică. Cârligele aruncate de tovarăşii săi alunecaseră de mai multe ori. În sfârşit, totuşi câţiva s-au căţărat. Corsarii au început să urce, copleşiţi de ură şi de turbare, căci se temeau să nu fi ajuns prea târziu şi să-l găsească mort pe curajosul lor şef! Era îngrozitoare lupta ce se desfăşura

pe puntea sinistrului vas. Întunericul o făcea şi mai înfricoşătoare, căci cele câteva felinare ce atârnau pe ici şi colo nu serveau decât să arunce o pată cenuşie asupra lucrurilor.

Se trăgeau focuri de pistol, dar nici un glonţ nu nimerea în această întunecime. Totuşi, întăririle au ajuns la Morgan. Fidelii săi se căţărau acum în masă pe punte şi se aruncau impetuos asupra portughezilor.

Andrade nu s-a mai putut stăpâni. La ce îi servea această înspăimântătoare navă, dacă se întâmpla acum asemenea eveniment nemaipomenit, extraordinar şi în afară de orice previziune! Nu putea înţelege în ce mod adversarii săi se introduseseră la bordul său. De unde veneau? Nu de pe uscat, deoarece cuirasatul aruncase ancora în apele adânci, iar pe uscat n-aveau nimic, nici ambarcaţii, nici puterea de a înota.

Totuşi, Andrade a ajuns la locul unde se lupta Morgan. Prea laş pentru a-l ataca din faţă, portughezul s-a apropiat din urmă, cu mâna ridicată, gata să-l lovească în spate pe curajosul său rival. Dar Morgan era pregătit. Observase primejdia şi făcând un salt lateral, l-a prins pe portughez printr-o bruscă şi puternică strânsoare.

— Mizerabile, a tunat vocea lui Morgan dominând larma bătăliei, nu eşti demn de o lovitură de sabie! Întoarce-te în infern, la satana.

Andrade a urlat strigând după ajutor. Morgan l-a ridicat deasupra capului şi balansându-i corpul, l-a aruncat cu atâta violenţă la piciorul catargului blindat, încât craniul lui Andrade a explodat ca o grenadă. Moartea portughezului a sfărâmat rezistenţa de la bordul corăbiei diavolului. Fuga era cu neputinţă, Câţiva bandiţi au încercat să se ascundă în cele mai întunecate unghere ale navei, dar aceasta le-a fost pierzania. Oamenii lui Morgan n-au lăsat nici un colţ fără a-l scotoci. Toţi oamenii de pe corabia diavolului au căzut sub loviturile neîndurătoare ale atacatorilor. Când s-a făcut ziua, furtuna s-a calmat şi o auroră senină a luminat puntea presărată cu cadavre de pe corabia diavolului.

Oamenii lui Morgan au mai purtat o bătălie, însă de această dată chiar pe insulă: ei au atacat restul de pramatii care asediau pe apărătorii muritori de sete de pe câmpul stâncos. Acolo rezistenţa nu a durat prea mult, cu toate că oameni lui Andrade neputându-se bizui pe nici un ajutor, s-au bătut ca nişte disperaţi. Au căzut cu toţii sub loviturile atacatorilor înfuriaţi şi însetaţi de răzbunare şi lupta a încetat deodată atunci când

ultimul matelot de pe corabia diavolului şi-a trimis sufletul după patronul său nelegiuit. Subit, a izbucnit un strigăt, făcându-se auzită o voce feminină. Aceasta era Isabella. Ea se ascunsese bine, dar bătrânul Andre a descoperit-o pe demonica creatură, în care el vedea pe drept cuvânt autorul principal al complotului ce urmărea nimicirea lui Morgan. Plin de turbare, bătrânul pilot a vrut să facă dreptate şi să-i dea o lovitură mortală. L-a reţinut un braţ viguros. Acesta era Morgan ce se apropia în fugă.

— Opreşte! a strigat el confidentului său, cuprins de mânie. Noi nu ne batem cu femeile.

— Dar, căpitane, a exclamat Andre scos din fire. Vrei totuşi şi de această dată să cruţi pe acest diavol de femeie? Ea a atentat deja la viaţa ta şi va mai încerca. O femeie este mai periculoasă decât un bărbat. Vreau s-o ucid!

Morgan nu i-a permis. Inima sa generoasă era deasupra tuturor sentimentelor condamnabile. O ierta pe această femeie care ca o făţarnică ce era, s-a aruncat la genunchii săi şi i-a mulţumit că i-a salvat viaţa.

Astfel, în scurt timp, Morgan triumfase în cel mai mare pericol prin care trecuse, prin eliminarea totală a duşmanilor săi. Începând cu Andrade şi cei cinci sute de bandiţi ai săi, nici unul n-a supravieţuit. N-a rămas decât frumoasa Isabella, care a fost luată prizonieră.

— Căpitane, i s-a adresat Andre lui Morgan, ai capturat corabia diavolului. Dacă vei străbate mările pe acest bastiment vei fi de neînvins şi de necucerit.

Tânărul căpitan şi-a îndreptat orgolios corpul.

— Nu, nu voi accepta niciodată asta, a strigat el cu hotărâre. Dispreţuiesc o asemenea securitate. Ea nu poate să placă decât laşilor. Această ciudată corabie va servi din acest moment, înlocuindu-l pe *Îngerul Furios* ca gardă de coastă a insulei, însă niciodată nu o voi folosi în expediţiile mele. Nu sunt un fricos. Eu sunt Morgan. Dispreţuiesc această masă informă de fier şi mă voi bate ca şi înainte pe corăbiile mele de lemn. Să-i ajutăm pe asediaţii de pe stânci, pe jumătate morţi de foame şi de sete, şi să le dăm alimente, pe care le vor primi cu sentimente de bucurie şi recunoştinţă. În ce o priveşte pe singurul supravieţuitor de pe corabia diavolului, frumoasa Isabella, ea va fi reţinută pe Insula Piraţilor, în limitele în care poate trăi liberă şi bucuroasă.

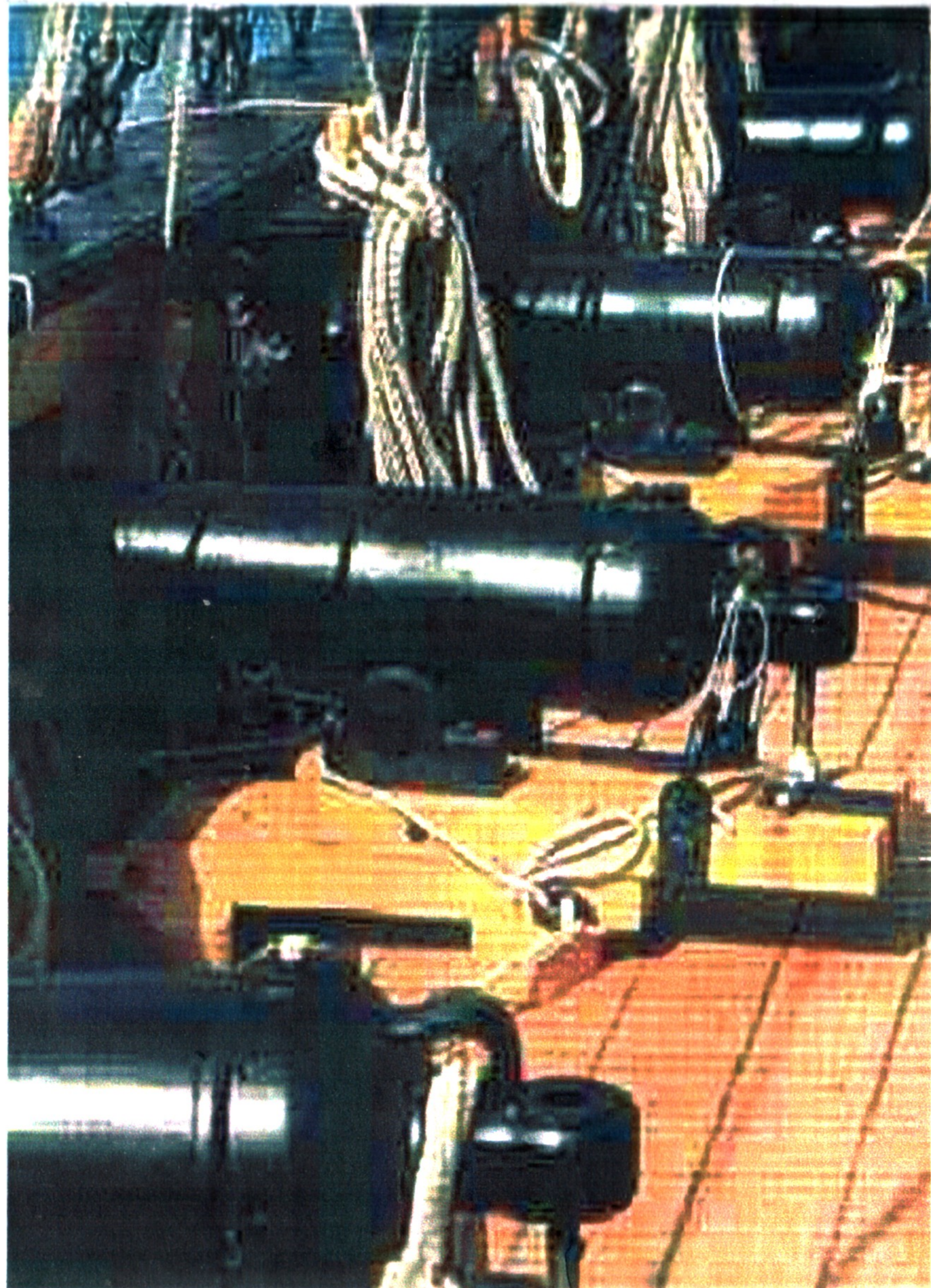
Generozitatea lui Morgan a fost rău recompensată de această femeie şi dacă nu regreta de a o fi iertat, asta-i pentru că el era

însufleţit de înaltul sentiment al datoriei, şi cel de a nu se căi cândva că n-a făcut o faptă bună, oricare ar fi fost rezultatele.

Mai târziu Isabella a reuşit să fugă. Ea trebuia ca încă o dată să-l expună la mari primejdii pe viteazul căpitan şi aşa se face că Morgan a trebuit să treacă prin aventura cea mai îngrozitoare din existenţa sa, destul de bogată în primejdii şi întâmplări uimitoare.

Cuprins

BATERIE DE TUNURI PE BORDUL UNEI CORĂBII DE FLIBUSTIERI DIN MAREA CARAIBILOR